

Vass Norbert

Kappanfölde

(részlet)

Álmatlan éjszaka volt. Végenincs és cudar. Didergett a löszös kőre simuló barna talaj, vacogtak a szottyos orrú báránypellegek, a nádas lúdbőrözött, és egymásnak koccant a kőkeresztben Krisztus urunk mindahány őrlőfoga. Nem égtek se tüzek, se villanyok, diólécek mögé bújtak a vakablakok, bedőlt ólak mélyén henyélt a konok homály. Nem nyikorogtak a riglik a kiskapukon, mivel nem volt, ki nyikorogtassa ezeket. Kiürültek a dűlők és az udvarok, a temetőben viszont nap nap után megannyi lélek összekarambolozott. Föl se vették ilyenkor a holtak az olvasószemüveget, behunyt szemmel folytatták inkább az Amerikából jöttemet.

A hajdan itt éltek közül némelyik a nagy vízen túlra költözött. Másokból Horvátban lettek jachtsofőr kránicok, Fonyódon kidobók, déli parti diszkótulajdonosok, netalán hekkstűtő kisiparosok. Vagy pedig az osztrák határnál Kellnerinek és Hausmeisterok. Sok lett utánuk az eladó telek, annak a kevés lakónak meg, aki maradt, nyomós oka volt, és feladata. Az a kevés álló éjjel kazah klipadót hallgatott. Az a kevés jobb híján magában snapszlizott. Az a kevés zsíros pasztörizált tejet szopogatott, hátha attól kifehéredik kicsit az égen a korom.

Valaha szekéryi pénzen váltották meg az itteni jobbágyok a robotjukat, és bérelt földeken kezdtek dohányt termesztetni. Füstöltek rendesen, futott a szekér nekik. Mígnem akkora füst ülte meg a környező dombokat, hogy nem látszott a horhosról se templom, se kappantelep, se a Balaton. Le kellett a pőfékelést valahogy állítani, mert a látási viszonyok okán egyre többször tolatott a tóba Lellénél a Family Frost-os kocsis. Ilyenkor pirosra színezték az öböl vizét a kiolvadt eperfagylaltadagok, és megfestették tüskéiket a stégnél a panírozott dinoszauruszok.

Így nem maradhatott. Zsinatra gyűltek emiatt a puhos gróf urak meg a snüsszöző kanonokok. Ütőképes helyettesítőszert kívántak rendszeresíteni, amivel letörlik egyfelől a dohányüzletet, másrészt magukhoz édesgetik a maradék népeket. Nem tudni már, melyik nobilitásnak ötlött eszébe a hidroxivajsavakhoz tartozó szerves vegyület, valamint a forradalmi gondolat, hogy be kéne ginázni a tartós tejet. Ehhez pasztörizálóüzemmé alakították

előbb az alvégi Welzersheim-birtokot, hogy aztán a bolygókeverő kádban kristályos porral elegyíthessék a hőkezelt tejet. Olyan jól sikerült a kiesztelt művelet, hogy elszédült idénymunkás és paraszt, akár a vígra herélt kakas. Bódult lett erdőkerülő és távolsági sofőr, táncra perdült, ha a főzetbe nyalt, a morcos ecsenyi menyecske is, és hát szoprán szólamot kezdtek kukorékolni a völgyben a kappanak. Sőt.

Aki követte a Kossuthon a körkapcsolásokat, tisztában lehetett vele, hogy a kéményen kihúzó égésanyag begöndörítette a rádióhullámokat. A különös oltótól a tej matt meg sűrű lett, és megaludt a pasztörizálást követően is.

Koccintottak vele a Zichyek meg az Esterházyak, aztán meg bőgették a postakocsiúton a driftelő hintóikat. Mindenki rászokott, aki meg nem, az menekült, ahogy tudott. Aki itt ragadt, annak komája lett a sűrű csönd. Csak a snapszslízás segített valamelyest, na meg a kazah klipadón elhangzó táncdalok.

Enteriőr **TÓTH XÉNIA** kiállításáról

